

N:o 3.

Ank. till Riksd. kansli den 30 april 1890, kl. 11 f. m.

Sammansatta stats-, banko- och lagutskottets utlåtande, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition med förslag till lag, innefattande tillägg till förordningen angående en postsparbank för riket den 22 juni 1883.

Kongl. Maj:t har den 7 sistlidne mars till Riksdagen aflåtit en så lydande proposition (n:o 36):

»Under åberopande af bilagda protokoll öfver finansärenden för denna dag, vill Kongl. Maj:t härmed föreslå Riksdagen att antaga följande förslag till

Lag,

innefattande tillägg till förordningen angående en postsparbank för riket den 22 juni 1883.

Härigenom förordnas som följer:

Angående medel, som af arbetsinkomsten vid allmänna straff- och arbetsanstalterna tilldelas der intagna fångar och genom vederbörande myndighets försorg insättas i postsparbanken, gälle de särskilda föreskrifter, som af Konungen meddelas.»

Såsom af det propositionen bilagda utdrag af statsrådsprotokollet öfver finansärenden den 7 mars 1890 inhemtas, har statsrådet och chefen

för finansdepartementet vid ärendets föredragning inför Kongl. Maj:t till en början erinrat, att, sedan i ett af fångvårdsstyrelsen utarbetadt förslag till reglemente angående arbetspremier med mera vid de centrala straff- och arbetsanstalterna föreslagits, att berörda premier skulle för fångarnes räkning insättas i postsparbanken och derifrån, efter frigifningen, under vissa vilkor och i viss ordning, hållas dem till handa, hade Kongl. Maj:t för att göra det möjligt att vid tvångsarbetsanstalterna tillämpa en sådan ordning, hvilken syntes vara i alla afseenden lämplig, på föredragning af chefen för justitiedepartementet godkänt och för innevarande års Riksdag framlagt förslag till ändrad lydelse af 11 och 13 §§ i lagen angående lösdrifvares behandling den 12 juni 1885, hvarefter Riksdagen i skrivelse den 25 sistlidne februari tillkännagifvit, att nämnda proposition blifvit af Riksdagen bifallen. För genomförande af ifrågavarande anordning erfordrades emellertid äfven vissa jemkningar i de för postsparbanken nu gällande bestämmelser. Då det icke vore nödigt eller lämpligt att i sjelfva förordningen om postsparbanken upptaga dessa detaljföreskrifter, ansåge departementschefen det böra genom förbehåll i nämnda förordning öfverlemnas åt Kongl. Maj:t att i sådant hänseende meddela erforderliga bestämmelser, hvarför han låtit uppräta ett författningsförslag, hvilket, under form af tillägg till förordningen om postsparbanken, lemnade Kongl. Maj:t rätt att i oförmälda hänseende förordna.

Utskottet, som tagit kännedom om ofvannämnda af fångvårdsstyrelsen utarbetade förslag till reglemente angående arbetspremier m. m. vid de centrala straff- och tvångsarbetsanstalterna, har dervid, bland annat, inhemtat:

att, enligt detsamma, fånges arbetspremier skola fördelas i två lika delar, af hvilka den ena — den disponibla delen — må under fängelse-tiden användas till förstärkande af fångens kost eller till bestridande af andra hans utgifter samt den andra — den besparade delen — för räntas för att, under vissa inskränkningar och vilkor, efter frigifningen komma fången till godo;

att vid hvarje kvartals ingång skall hvad af fånges disponibla arbetspremier under nästföregående kvartal icke tagits i användning, omföras till och anses såsom besparade arbetspremier, hvilka, så snart de uppgå första gången till tio kronor och sedermera till helt krontal, för fångens räkning insättas i postsparbanken med förbehåll och vilkor, att vid frigifningen innestående kapitalbehållning med godtskrifven ränta, om denna behållning, räntan inberäknad, uppgår till 20 kronor och deröfver, icke må af fången efter frigifningen uppsägas och uttagas till

större belopp i månaden, räknadt från utgången af den kalendermånad, derunder han frigifvits, än tio kronor, der behållningen icke uppgår till 100 kronor; 15 kronor, der behållningen uppgår till 100 men icke till 300 kronor; 20 kronor, der behållningen uppgår till 300 men icke till 500 kronor; 25 kronor, der behållningen uppgår till 500 men icke till 900 kronor; samt 30 kronor, der behållningen uppgår till 900 kronor och deröfver;

att dispositionsrätt öfver fånges å sparbanksbok innestående behållningar af arbetspremiemedel tillkommer under fånges fängelsetid, i fråga om uppsägning af dessa medel, anstaltens föreståndare och, i fråga om deras uttagning och qvitterande, anstaltens redogörare;

att, om frigifven fånge varder dömd att undergå straffarbete, fängelsestraff eller tvångsarbete, har han förverkat all rätt till *de* å hans postsparbanksbok innestående premiemedel, så till kapital som ränta, öfver hvilka vid utslagets befordrande till verkställighet, hans rätt att fritt förfoga ännu ej inträdt eller hvilka han ditintills underlåtit ur postsparbanken uttaga, hvilka sålunda förverkade medel skola tillfalla anslaget till fångars vård och underhåll;

att, om frigifven fånge affider under det i postsparbanken för honom insatta arbetspremiemedel ännu derstädes helt och hållet eller till någon del innestå, och de befinnas icke enligt ofvannämnda stadgande förverkade, tillfalla de fångvårdens besparingskassemedel;

att fånges premiemedel jemväl förverkas:

då genom domstols laga kraft vunna utslag honom ålagts straff för brott, begånget efter ankomsten till straff- eller tvångsarbetsanstalten;

då han såsom vådlig för säkerheten inom tvångsarbetsanstalt till centralfängelse förflyttas;

då han för svårare disciplinär förseelse ådömes inneslutning i cell i ett år eller derutöfver, äfven om sålunda ådömd bestraffning i följd af straff- eller tvångsarbets tidens utgång icke kan fullständigt verkställas; samt

då han rymmer eller i rymningsbrott deltagar.

Enär, såsom af hvad sålunda inhentats framgår, Kongl. Maj:t med framlagda tillägg till förordningen angående en postsparbank för riket endast afser de medel, som af arbetsinkomsten vid allmänna straff- och arbetsanstalter tilldelas der intagna fångar och genom vederbörande myndighets försorg insättas i postsparbanken, samt sådana förändringar i ofvannämnda förordning, genom hvilka möjliggöres, att dessa medel, der de icke blifvit eller blifva förverkade, må komma fången till godo, icke på *en* gång vid frigifningen utan efter hand, hvarigenom *dels* ett

disciplinärt band lägges på honom under första tiden efter hans frigifning, *dels ock* fången beröfvas tillfälle att strax göra sig af med denna sin tillgång och så nödgas antingen återfalla i brott eller komma sin kommun till last, hemställer utskottet,

att Kongl. Maj:ts förevarande proposition må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 30 april 1890.

På det sammansatta utskottets vägnar:

HUGO TAMM.
